

Sygn. akt VI Ka 61/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron (spr.)

Sędziowie SO Andrzej Tekieli

SO Barbara Żukowska

Protokolant Małgorzata Pindral

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2014r.

sprawy D. K. i S. Z.

oskarżonych z art. 157 § 2 kk

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżycielkę prywatną i jej pełnomocnika

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 3 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 45/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonych D. K. i S. Z. uznając apelacje oskarżycielki prywatnej i jej pełnomocnika za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ś. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem udziału pełnomocnika oskarżycielki prywatnej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżycielkę prywatną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt VI Ka 61/14

UZASADNIENIE

D. K. i S. Z. zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 18.09.2012r. w S. S. Z. szturchnęła S. S. i popchnęła, a D. K. chwycił S. S. na wysokości klatki piersiowej i ścisnął, wskutek czego S. S. na skutek upadku i przyciśnięcia do podłoża doznała stłuczenia szyi, prawego kolana i łokcia oraz tułowia, a także otarcia naskórka skutkujących rozstrojem zdrowia na czas poniżej 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 3 grudnia 2013r. w sprawie sygn. akt II K 45/13:

1. uniewinnił oskarżonych D. K. i S. Z. od popełnienia zarzucanego im czynu, opisanego w części wstępnej wyroku,
2. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. G. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) plus dalsze 82,80 zł (osiemdziesiąt dwa złote i 80/100) tytułem podatku VAT w związku z nie opłaconą pomocą prawną udzieloną oskarżonej z urzędu,

3. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ś. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) plus dalsze 82,80 zł (osiemdziesiąt dwa złote i 80/100) tytułem podatku VAT w związku z nie opłaconą pomocą prawną udzieloną oskarżycielce prywatnej z urzędu,

4. na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła oskarżycielka prywatna S. S., zaskarżając orzeczenie Sądu I instancji w całości na niekorzyść oskarżonych.

Skarżąca zarzuciła:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na nietrafnym przyjęciu, iż zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy daje podstawę do stwierdzenia że S. Z. i D. K. nie popełnili zarzucanego im przestępstwa, co wynika m. in. z bezzasadnego uznania wiarygodności zeznań świadka M. P. z której pokrzywdzona pozostaje w ostrym konflikcie a podczas gdy prawidłowa ocena dowodów prowadzi do wniosku przeciwnego dającego podstawy do przyjęcia iż oskarżony, wspólnie z M. P. dopuścili się popełniania zarzucanego przestępstwa.

Na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk oskarżycielka prywatna wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację wywiódł również pełnomocnik oskarżycielki prywatnej zaskarżając powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych i zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4, 7, 92, 410 kpk poprzez:

- brak ostrożności i wnikliwości w ocenie wyjaśnień oskarżonych S. Z. i D. K. oraz zeznań środka M. P. i w konsekwencji przyznanie im waloru wiarygodności skutkujące uniewinnieniem oskarżonych od popełniania zarzucanego im czynu pomimo że z zebranego materiału dowodowego wynika, iż M. P. jest zaprzysiężona z oskarżonymi a cała trójka jest skonfliktowana z oskarżycielką,

- oddalenie wniosków dowodowych oskarżycielki prywatnej o dopuszczenie dowodu z nagrania przebiegu zdarzenia oraz przesłuchanie świadka K. P. na skutek czego materiał dowodowy zgromadzony w sprawie jest niekompletny.

Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Obie apelacje nie zasługują na uwzględnienie i to w stopniu oczywistym.

Odnosząc się do wspólnego dla obydwu apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku należy podkreślić, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Zarzut ten nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu, lecz musi prowadzić do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji w ocenie zebranego materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji odmiennego poglądu nie może zaś prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten Sąd błędu w ustaleniach faktycznych. (por. wyrok SN z dnia 20 lutego 1975r. w sprawie II KR 355/4, OSNPG 1975/9/84). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może również sprowadzać się wyłącznie do odmiennej oceny materiału dowodowego. Jak wyżej zostało to podkreślone powinien polegać na wykazaniu, jakich uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

(por. wyrok SN z dnia 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 1975 r., z. 5, poz. 58). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zaś być wywodzony z błędnej oceny materiału dowodowego, a nie odwrotnie. (por. wyrok SA w

Katowicach z dnia 21 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 120/09, Prok. I Pr. – wkł. 2010/4/28; wyrok SA w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., sygn. akt II AKa 73/09, KZS 2009/9/52). Obie apelacje w tym zakresie nie wykazują jakim kryteriom ocen (z katalogu określonego w art.7 k.p.k.) uchybił sąd rejonowy dokonując ocen wyjaśnień oskarżonych S. Z. i D. K., a także zeznań świadka M. P.. Słusznie sąd I instancji dokonując oceny wskazywanych dowodów (a także zeznań pokrzywdzonej S. S.) zauważa, że świadek M. P. jest jedynym postronnym świadkiem zdarzenia (przybyła na miejsce zdarzenia w końcowej jego fazie i rozdzielała D. K. i S. S.). Dokonana przez sąd meriti ocena zeznań świadka M. P. zasługuje na pełną aprobatę sądu odwoławczego. Nie ma potrzeby w tym miejscu ponownie przytaczać argumentów powołanych w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str.4 uzasadnienia). Należy tylko podkreślić, że orzekanie pierwszoinstancyjne daje możliwość bezpośredniego kontaktu z osobą przesłuchiwaną a tym samym dodatkowej weryfikacji jej twierdzeń pod kątem wiarygodności. Nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym zebrany w sprawie twierdzenia zawarte w apelacji odnośnie tego, że M. P. pozostaje w konflikcie z pokrzywdzoną S. S.. Z zeznań M. P. (k.189-190) wynika jedynie, że wcześniej miała zatargi z pokrzywdzoną, ponadto jej „chłopak” został pogryziony przez pokrzywdzoną. Również dokonana przez ten sąd ocena zeznań pokrzywdzonej S. S. zasługuje na akceptację. Na stronie 5 pisemnego uzasadnienia Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący przedstawił powody, dla których odmówił wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej. Należy tylko podkreślić, iż w znacznej części o odmowie wiarygodności relacji przytaczanej przez S. S. zadecydowała opinia biegłej psycholog L. K.. Z opinii tej (k.191) wynika wprost, że pokrzywdzona posiada zachwianą zdolność postrzegania i wnioskowania z uwagi na zaburzenia urojeniowe odnośnie stanu zagrożenia ze strony sąsiadów.

Zadaniem Sądu Odwoławczego, jako sądu II instancji jest prześledzenie sposobu dojścia do prawdy materialnej, jaki doprowadził sąd I instancji do wydania takiego, a nie innego orzeczenia. Sąd Okręgowy zapoznając się zarówno z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, jakim dysponował sąd meriti, jak również z pisemnymi motywami wyroku dokonuje więc kontroli tego, czy sąd rozpoznający sprawę przeprowadził w sposób wnikliwy i wszechstronny wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy należycie rozważył i ocenił, a w dalszej kolejności, czy na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które przyczyniły się do kategorycznego rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie osoby oskarżonej. W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, iż ocena dowodów jaką przeprowadził Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w żadnym wypadku nie może być uznana za ocenę dowolną. Wręcz przeciwnie jawi się ona, jako ocena swobodna, respektująca reguły prawidłowego rozumowania, pozostająca w zgodzie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zawierająca błędów faktycznych lub logicznych, co czyni ją z tychże względów czyniącą zadość dyspozycji art. 7 k.p.k. Mając to wszystko na uwadze zważyć trzeba, iż rolą Sądu Okręgowego, jako sądu odwoławczego nie jest przeprowadzanie własnej oceny dowodów, wyprowadzanie wniosków płynących z tejże oceny, a w dalszej kolejności czynienie ustaleń faktycznych. Takowe stanowi wyłączną prerogatywę sądu orzekającego.

Odnosząc się zaś do zarzutu zawartego w apelacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej – naruszenia prawa procesowego poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z nagrania z przebiegu zdarzenia oraz przesłuchania świadka K. P. stwierdzić należy, iż sąd odwoławczy nie podziela również tego zarzutu. W kwestii nagrania z przebiegu zdarzenia jakie zostało dokonane przez pokrzywdzoną zauważyć należy, że jak twierdziła sama pokrzywdzona jeszcze przed początkiem zajścia słysząc jedynie głosy sąsiadki i jej syna dobiegające sprzed domu położyła na parapecie okna dyktafon. Nie miała ona wtedy jakichkolwiek przesłanek do twierdzenia, że może zostać zaczepiona przez oskarżoną i jej syna , bądź stać się przedmiotem napaści z ich strony. Przede wszystkim zaś należy zauważyć, że ze zdarzenia istnieje tylko nagranie dźwięków i głosów podczas niego wypowiedzanych, brak jest zapisu wizji. W związku z tym, iż bezsporne jest, że do przedmiotowego zdarzenia doszło (najpierw szarpaniny pomiędzy S. S. a S. Z. a później przepychania pomiędzy pokrzywdzoną a D. K. kwestia wypowiedzanych słów i odgłosów ze zdarzenia ma nieistotne znaczenie. Oskarżonym postawiono bowiem zarzut spowodowania u pokrzywdzonej obrażeń ciała. W związku z tym kwestia, kto pod jakim pretekstem rozpoczął rozmowę i jakie słowa w jej trakcie padały nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Podobnie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy jest okoliczność, na którą wnioskowano świadka K. P. – to że oskarżona jest osobą konfliktową i agresywną. Stąd też decyzja sądu o oddaleniu tych wniosków dowodowych jest decyzją słuszną.

Słusznie zatem sąd I instancji wywodzi, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do ustalenia, że oskarżeni w sposób świadomy, umyślny doprowadzili do powstania u pokrzywdzonej obrażeń ciała, które skutkowały rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni.

Wobec powyższego apelacje oskarżycielki prywatnej i jej pełnomocnika nie zasługują na uwzględnienie, a zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.

W związku z udziałem w postępowaniu odwoławczym pełnomocnika oskarżycielki prywatnej ustanowionego z urzędu sąd zasądził na jej rzecz kwotę 516,60zł (w tym 96,60zł podatku od towarów i usług) tytułem nieopłaconej reprezentacji oskarżycielki prywatnej.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżycielki prywatnej S. S. sąd okręgowy zwolnił ją od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art.624§1 i 2k.p.k. w zw. z art.634k.p.k.).